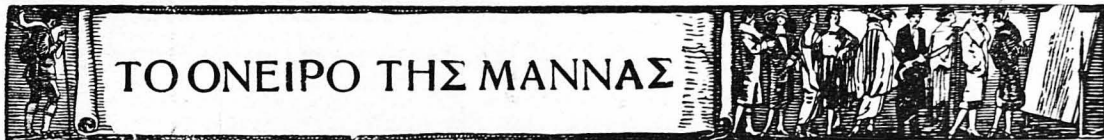

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ WILHELM HUGEL

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

— Γιατί, παιδί μου, δε θέλεις να μείνεις άπόψε έδω, άφορ βλέπεις πόσο το θέλω ; Θα σοφ στρώσω στόν κανιπέ και θα κοιμηθής άνορμα... Γιατί θές να φύγης ;

— Σου είπα, μητέρα. Κάθεσαι μακριά και για να πάω το πρωί άπό δω στο μαγαζί πρέπει να σηκωθώ τουλάχιστο μισή ώρα ένωριότερα, και δέν μπορώ. Άσε με να πάω να κοιμηθώ στο δωμάτιό μου, γιατί άφρο το πρωί έχω δουλειά και θέλω νάμια στο μαγαζί ένωριός...

— Όχι, γιατί μου, κοιμήσον δω άπόψε... Σου είπα, θέλω να σ' έχω κοντά μου αυτή τη νύχτα. Είδα χτές ένα όνειρο, ένα άσχημο όνειρο για σένα. Και δέν ξέρεις πόσο άνησυχώ...

— Τι είδες, μητέρα ;

— Νά, είδα πώς ήσουν στην καρφή ενός βουνού, κ ένα πουλί μεγάλο, ένας άετός φτερουγίζε πάνω άπ' το κεφάλι σου.

— Αυτό είν' όλο; Κ' έτσιδη το είδες αυτό, δέν πρέπει να πάω να κοιμηθώ σπίτι μου άπόψε ;

— Όχι, παιδί μου, μην πάς. Άκουσε τη μητέρα σου πού σε παρακαλεί... Φοβάμια... Έχω ένα κακό προαίσθημα άπόψε. Κάτι μου λέει μέσα μου πώς κάποιον κακό σέ περιμένει. Ελα, μη με βασανίζεις... Κάθισε... Δέν θα κλείσω μάτι όλη νύχτα, άν φύγης... Και δε θα ήσυχάσω άν δε σέ ξαναδώ... Αυτήσων και μείνε άπόψε έδω.

Έπειτός είχε σηκωθεί κ' έτοιμαζότανε να φύγη. Η μητέρα του σηκώθηκε τότε, πήγε κοντά του και πέρασε και τα δύο της χέρια στη μέση του. Μά αωτος βιαζότανε. Κότταζε το ρολόι του. Ήταν έντεκα περασμένες. Είχε άρνήσει κ' έκανε να φύγη. Η μητέρα του δέν τόν άφησε. Αυτός της έπιασε τότε τα χέρια, της τάβγαλε άπ' τη μέση του και μ' ένα πήδημα βρέθηκε στην πόρτα.

— Καληνύχτα, μητέρα. Η μητέρα του δέν μίλησε. Η άγωνία, η άξφαγη ταραχή, της έκοψαν τη φωνή... Και τα βήματα του παιδιού της σούσανε σέ λίγο, σιγά-σιγά, στόν ξερω δρόμο.

Σέ μισή ώρα, ό Μάνφρεντ Χέλλερ ήταν στο δωμάτιό του. Μόλις μπήκε μέσα, άναψε τη λάμπα του, γυδούθηκε, έπεσε στο κρεβάτι του και σκεπάστηκε με μιá μάλινη κουβέрта. "Έπειτα πήρε άπ' το τραπέζια, πούτανε δίπλα στο κρεβάτι του, ένα μικρό βιβλίο κ' άρχισε να διαβάει για να τόν πάρη ό ύπνος.

Τό σπίτι ήταν βυθισμένο σέ σιγή νεκρική. "Όλοι κοιμόντουσαν. Δέν άκούγονταν στο δωμάτιο παρά τό ρυθμικό και μονότονο χτύπημα του ρολογιού, πούτανε δίπλα στην λάμπα.

Άλλά—παράξενο πράγμα—ό Μάνφρεντ δέν μπορούσε να συγκεντρωθή τό νού του στο βιβλίο πού διάβαζε. Διαβάσε μηχανικά, σαν αφηρημένος...

Κάθε τόσο ό νού του πήγαινε στη μητέρα του... Θυμότανε τά παράξενα λόγια πού τούχε πη, θυμότανε την έπιμονή της να τόν κρατήσει κοντά της κ' έννοιασε τώρα μια άφορησι, μιá νεκρική άνησυχία. Και μετανοούσε πούχε φύγει...

Άξαφνα άκουσε ένα κρότο κάτω άπ' το κρεβάτι του και τινάχτηκε άπάνω τρομαγμένος. Μά δέν ήταν τίποτε, είχε τριξεί μια σούπια του κρεβατιού. Σέ λίγο όμως δεινότερος κρότος άκούστηκε, άπέξω αυτή τη φορά, κ' ό Μάνφρεντ πετάχτηκε πάλι άπάνω ξαφρισμένος. Τού φάνηκε πώς είχε τριξεί η σκάλα κ' άφοργώστρηκε ν' άκούσει. Στάθηκε έτσι λιγνή ώρα, μιá δέν άκουσε τίποτε. Παντού ήσυχία.

Ό Μάνφρεντ άκούστηκε πάλι τό κεφάλι του στο

μαζιλάκι κ' έξακολούθησε τό διάβασμα. — Έτσι θα μου φάνηκε, σκέφτηκε, δε θάταν τίποτε... Γιατί νά μαι κοιτός ;... Ποιος μπορεί νάται ; Κλέφτης ; Ποιος διάγούταν έδω ; Και τί να μου πάρη ; Δέν έχω τίποτα... "Έπειτα, η πόρτα είνε κλειδομένη...

Σέ λίγο ό Μάνφρεντ σηκωσε πάλι τρομαγμένος τό κεφάλι του. Αυτή τη φορά δέν είχε γελιάσει... Είχε άκούσει καθαρά έναν άφορηστο, άνεταίσιθο κρότο... Σαν να περπατούσε κάποιος άπέξω, στο διάδρομο, σιγά-σιγά, στα νύχια...

Δέν ύπνιζε πια άκριβόλια. Κάποιος ήταν μέσ' στο σπίτι... Ό Μάνφρεντ ανασφρόθηκε στο κρεβάτι του κ' άφοργώστρηκε πάλι... Μά δέν άκουσε τίποτε κ' ήσυχασε.

— Είμαι κοιτός, σκέφτηκε, ν' άνησυχώ έτσι... Δε θάταν τίποτε. Θά γελιάστρηκα πάλι...

Ό Μάνφρεντ έβασε κατόπι την λάμπα, άφησε τό βιβλίο κ' έπιασε να κοιμηθή.

Μόλις τόν έπιασε ό ύπνος, τού φάνηκε πάλι πώς κάτι άκουσε. Σήκωσε τό κεφάλι του και κοιτάξε άνησυχός γύρω του, στο σκοτάδι. Είχε άκούσει καθαρά αυτή τη φορά ένα τριξίμο, ένα άνεταίσιθο θόρυβο έξω στο διάδρομο, κοντά στην πόρτα... Τελείωσε. Είχε άκούσει τό πάτημα να τριξή. Κάποιος ήταν άπέξω...

Ό Μάνφρεντ έτριξε τώρα κ' η καρδιά του χιπίωσε δυνατά, πού δυνατά. Άκουσε πάλι ένα τριξίμο άπέξω. Αυτή τη φορά ήταν άκριβός στην πόρτα του. Κάθε φορά και πού κοντά...

Σ' όλο του τό σάμα, ό Μάνφρεντ έννοιωσε τόρα κρύον ιδρώτα. Μά δέν άκουσε τίποτε πια. Είχε γίνει πάλι ήσυχία. Σ' όλο τό σπίτι βασίλευε σιγή. Δέν άκούγοντο ό παρασιτικός κρότος, έλαος άπ' το ρυθμικό τικ-τάκ του ρολογιού, πούτανε δίπλα στο κρεβάτι...

Κ' έτσι, σιγά-σιγά, ό Μάνφρεντ άποκοιμήθηκε.

Σιγά - σιγά ό Μάνφρεντ άποκοιμήθηκε

Την άλλη μέρα έγραφαν η έφημερίδες : «Έβρεθή σημερον την πρωια γερός επί της κλίνης του ό εικοσαςτής Μάνφρεντ Χέλλερ, υπάλληλος τού άδαιματοποιείου «Άλντεν και Σια». Ό άτυχής νέος πέσει τραύμα διά μαχαίρας ες την άριστεράν ομοσπλήτην. Ό δράστης τού εγκλήματος, όνομα Καστολιός Φέλλι, συνελήφθη επί αστυνομικών όργανων δλίγη ώρα μετα την πρξάν του. Έντός τού θύλακος του εβρέθησαν έν όρολόριον άργυρον και έν χρυσόν διατελιδόν, άνιχνότα εις τό θύμα του. Άνακρινόμενος ό δράστης όμολόγησε ότι εβούλευε να ληστεύση τον παρασιτέμφρος κατοικούντα ειςτοπον ήμισρον κ. Γκελμπερ και ότι εισήλθε κατά λάθος εις τό θωματιον τού άτυχού νέου, τον όποιον έβρουσε ενώ εκουατό, ύποψάων ότι είχε εισέλθει εις τό θωματιον τού Γκελμπερ. Η μητέρα τού άτυχού νέου πληροφορήσεια την πρξάν την δολοφονιαν τού υιού της, παρεφρόνησε από την λύπην της...»

ΛΑΪΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Μισέω κ' σιφάνος βροντά κ' η θάλασσα μουγγάται, κ' ός και τό γούμα πού πατώ κ' έξέινο με λιπάται. Όπου περνάς, χροσό κορμί, τό πάτημα γνωρίζω τέρτο και τό γλυκομάλο και δάκρυα τό γουμίζω... Όταν σέ συλλογίζω κ' όταν σέ βάζει ό νούς μου, πού και κλάω μοναχός, κρηφαί άπ' τούς δειούς μου. Σ' άγατώ βαρέθηρα, να σ' άρηνηθώ λιτοίμια, να σ' άπολαύσω δέν μπορώ κ' άδίωξω τυραννιοίμια.

